

איך זה יכול היה לקרות?

לפני שבוע שעבר באולסינופסיה הבאים של נמל-התעופה בן-גוריון, זרעה לא רק את מתקני האולם ונגזיותיו, בקוטלה את קצינת הביטחון מיקי בן-ישי ואת האיש שנשא את הפצצה. היא ניפצה גם את אחת האגדות הביטחוניות של ישראל, כאילו ניתן להגן — ולו רק על מקום מוגדר ותחום, מצומצם בגבולותיו כמו נמל-התעופה בלוד — בצורה הרמטית שימנע כל חבלה.

מאז ערכו קונו אוקאמוטו וחבריו, לפני ארבע שנים, את מרחי-הדמים בנמל-התעור-פה, גויסו טובי-המוחות העוסקים בלוחמה בטירור, כדי להגן על המקום בטבעות-ביטחון חזק סמכות-תקדים, כמעט כמו במחשב, נחזו כל אפשרויות החדירה והברחה הי מיטענים, והוצבו נגדם אמצעי-מנוע מבחינת כוח האדם והמשאבים הביטחוניים והכספיים המושקעים בהגנה על נמל-התעופה בן-גוריון, ספק אם יש עוד אתר אורחי

ידי קצינת-הביטחון, לא חשף מחדל או פירצה במערכת האבטחה הצפויה על לוד. להיפך, פרשתו הוכיחה את יעילותה של המערכת. אך יחד עם זאת העידה שיטת הפעלתו על שיכלול ושיפור בטאקטיקת החדירה, בצורה שלא נחזתה מראש.

* * *

בלונדי האלמוני, שזהותו המדויקת טרם התגלתה, ושחסרונו במלאי הי איכלוסין של אחת ממדינות העולם טרם אותר, יצא ללוד מווינה בדרכון מזויף של הולנדי צעיר בשם הוגו מולר. כיום אין עוד ספק שבעל הדרכון שיתף פעולה בצור-רה זו או אחרת עם מתכנני המיבצע. הי איש, שמאלני קיצוני בדעותיו, מסר את דרכו למתכנני המיבצע, אולי מבלי שי ידע במדויק איזה שימוש נועד לו. הבלונדי עם הנעל השחורה, שכלל הי נראה בשלב זה, על-פי העובדות המצטברות והולכות, הוא אורח גרמני, שיתף גם כן פעולה עם מתכנני המיבצע בצורה

הבלונדי עם

הנעל השחורה בלוד

אחר ברחבי העולם, המוגן ביסודית ובי-מקצועיות כה גדולה, מעבר לאמצעי-ההגנה במל עצמו, מקי-פות טבעות הביטחון שנועדו להגן עליו, כמעט את העולם כולו, אמצעי אתראה ו-מודיעין מיועדים לחשוף נוכחות לתקוף או לחבל במקום, זמן קצר אחרי שהן נהגות. אמצעי אבטחה מקדימים ננקטים כמעט בכל נמל-התעופה בעולם, שיש להם קשר ישיר או עקיף עם לוד.

אירגוני-הפדאון הערביים לא השמיטו את נמל-התעופה בלוד ממפת הפעילות שלהם, גם בעת שבכל שאר חזיתות העימות בינם לבין ישראל, בגבולות א בחו"ל, חלה רגיעה, נותר הטבור, המקשר את ישראל עם העולם החיצון, באופן מתמיד על הכוונת. רק לפני שבועות מספר נשפטו ערבים, חושבי ג'יני, שנתפסו אחרי שניסו להחדיר חומרי-חבלה למטרות פיגוע לנמל-התעופה, מתוך הארץ. הם נלכדו במקרה, אחרי ששטרט חשדה בהם, ערכה חיפוש במלכתיים שנעצרה ליד המחסום בכניסה לנמל.

פיגוע בלוד שכול, מבחינה תעמולתית ומבחינת הנוק שהיא גורם לישראל, כנגד כל תקיפת יעד אחר, משום כך רק טבעי שכלל שאמצעי ההגנה על הנמל נעשים מתוחכמים ומסובכים יותר, כך ינסה הצד שמנגד להפעיל מצדו אמצעים מתוחכמים מים עוד יותר, כדי לעקוף את אמצעי האבטחה, האתראה והגילוי.

הבלונדי עם הנעל השחורה, שהביא את מיוזדות הנפץ ללוד והתפרץ יחד עם אחת מהן, בעת שנערכה בה ביקורת על

מוגבלת, מבלי שידע במדויק איזה תפקיד נועד לו.

ברור לחלוטין שהוא לא ידע כי הוא נועד להיות פצצה חיה, שתתפוצץ עם אולם הנוסעים בלוד. התנהגותו של הי בלונדי מעת שירד מהמטוס ועד שהתפוצץ, במשך זמן של כ-45 דקות.

לא היה בה אפילו פרט אחד שהעיד כי האיש ידע את המצפה לו. יתר על כן: לא היה אפילו צל של סימן בהתנהגותו של האיש, שהצביע כי הוא חושש מהבדיקה הביטחונית בכליו, לה המתין זמן כה ממושך. להיפך, הוא נראה סמוך ובטוח כי יעבור אותה ללא כל חשד.

מבחינה אובייקטיבית לא היתה כל סיבה לחשוד בבלונדי שהגיע מאוסטריה בתוך קבוצה של כעשרה נוסעים במטוס נתיבי-האוויר האוסטריים. התנהגותו לא היה דבר שיעורר חשד. גם לא תפציו. אפילו לא צורתו החיצונית.

אם בכל זאת נחשד האיש מיד ונעצר כדי לערוך בו ובכליו בדיקה מדוקדקת, היה זה רק בשל החוש הנעלם של קצין הביטחון, שללא כל הסבר הגיוני חשד בי איש. זהו הגורם האנושי הבלתי נחזה מ-ראש, שאין לו כל תחליף טכני, המעלה את מערכת הביטחון לרמה כה גבוהה.

אם בכל זאת הצליח הבלונדי לעקוף את הבדיקה הביטחונית בנמל-התעופה של וינה ולהחדיר את מיוזדות-הנפץ לאולם הנוסעים הבאים בלוד, היה זה בשל שיכלול

שיטת החדירה, בצורה שטרם נעשה לה שימוש קודם אי-פעם.

* * *

ל פי הנתיבים, שנאספו עד כה מצטיירת התמונה הבאה. הבלונדי לא היה תייר תמים שמיוזדותיו הוחלפו מבלי שידע מה הוא נושא עמו. הוא שיתף פעולה עם מפעיליו הערבים, שבהרו בו בשל צורתו הארית הבלולטת. אלא שהוא לא ידע בדיוק מה התפקיד המוטל עליו. הוא ידע שהוא נושא עמו מטעני חבלה במיוזדותיו. היו אלה מיוזודות פלסטיק יקרות, מתוצרת חברת סמסון נייט.

על הבלונדי הוטל להעביר את המיוזדות דרך הביקורת בווינה, להגיע עמן לישראל, להשאירם במקום כלשהו בתחומי נמל-התעופה, ולהסתלק בטיסה לאיראן, אליה רכש כרטיס עוד בווינה. ככל הנראה נאמר לו שהמיוזדות תתפוצצנה רק אחרי שי יעזוב את נמל-התעופה בלוד, אולי כי תוצאה מהפעלת שערן.

אחרי שעבר את הבדיקה הביטחונית ב-וינה — ומבחינה זו אין כל מקום להאשים את האוסטרים על שלא גילו את חומר-הנפץ

— היה האיש סמוך ובטוח שגם בבדיקה חוזרת בלוד לא יתגלה בהן דבר.

השאלה המרכזית שנשארה פתוחה היא כיצד זה לא התפוצצו המיוזדות בעת שי נפתחו לבדיקה בווינה, אך התפוצצו בלוד?

ההנחה כי מיוזדותיו של הבלונדי הוח-לפו בתוך נמל-התעופה של וינה, אחרי שי עבר כבר את הביקורת, התבדתה. הפיתרון היה פשוט יותר.

המיוזדות הפכו לפצצות-תופת רק אחרי הביקורת בווינה. מנגנון ההפעלה של חומר הנפץ הסתר במיוזדות, לא נדרר לפני ובעת הביקורת שם. אחרי שעבר את הבדיקה האוסטרית, כל מה שהיה על הבלונדי לעשות הוא ללחוץ על מתג ההפעלה המכאני שלהן, והפך אותן ל-פצצות-תופת. מרגע זה כל פתיחה של הי מיוזדות היתה גורמת להתפוצצותן. זה יכול היה לקרות במטוס, או בבדיקת המכס בלוד, או סתם במקרה. כפי שאירע למיוזודות השניות של הבלונדי, שהתפוצצנה אחרי מתג.

היה זה כאשר המיוזודה החשודה ניגרה מרחוק לביקורת, תוך כדי גרידה התרומם המכסה שלה והיא התפוצצה מעצמה. הבלונדי לא יכול היה לדעת כי המיוזודות יתפוצצו ברגע שתפתחנה. אילו ידע זאת, הוא יכול היה להימנע מהטיסה לי-ישראל, אחרי שהמיוזדות כבר הוטענו על המטוס. הן היו מתפוצצות או במטוס או במקרה של ניסיון לבדוק בלוד. מפעיליו ירמו אותו והפכו אותו לפצצה חיה מבלי ידיעתה.

אפשרות מעין זו לא ניצפתה מראש. עתה היא כלולה ברשימת האפשרויות שצריך וניתן להתגונן מפניהן, אלא שבינתיים מתכוננות בוודאי אפשרויות נוספות, מתוח-כמות עוד יותר.

על בנה. לדיברי הפרקליט באר, קיבלה קארין אורחות גרמנית בזכות הוריה, ו-דאגה להוציא אורחות גרמנית גם לאמרי. טיעוניה בבתי-המשפט שטיפלו בענייני אפטרופסותיה, היו: „אמיר אחון פחדים בגלל המצב הקשה בארץ. הוא עצבני, סרטי-מנוחה ומבוהל.“ בבתי-המשפט הציג גה חוות-ידעת של רופאים, פסיכולוגים ו-עובדים סוציאליים שהעידו כי אכן מצבו הנפשי של הילד בעת שהוחזר בישראל היה רע. עורכי-הדין באר טען בבית-הדין-המש-פט כי חוות-הידעת היו „מסולפות ומגמי תיות“.

אליעזר פרלמוטר פנה אל בית-הדין הרבני בחיפה, והשיג שם צו לעשיית שלום-בייתי, שהורה לאשה לחזור עם הילד לארץ.

אך בבית-המשפט הגרמניים לא הכירו בצו בית-הדין הרבני, והמשיכו להאריך את תוקף האפטרופסות של האם. כאשר (המשך בעמוד 36)

הדין אוריה באר. **מילחמת בתי-המשפט**. האב התי-אשר עם עורכי-דין גרמני, והחליט לחזור לארץ בתיקוה שקארין, כאשר תיווכח שהוא לא השתכנע להישאר בגרמניה למרות בריחתה עם הבן, תבוא אחריו. עד כאן חשב האב שמדובר ב„מישחקים“ לזכריו.

אולם משחזר לארץ בטיסה המתוכננת, נכונה לו הפתעה, שהבהירה לו כי הסיכ-סוך עם אשתו חורג מגדר של מישחקים בלבד. עורכי-הדין הגרמני שלו דיווח לו, כי קארין השיגה בבית-המשפט גרמני צו-אפטרופסות זמני על בנה. היא טענה בבית-המשפט הגרמני, „סיפר האב, שאני נמצא בגרמניה ומסרב לבוא לבירוך הי-תביעה. אותה שעה נמצאתי בארץ“.

במקביל החלו בבתי-המשפט בישראל ובי-גרמניה להוציא צווים בקשר עם הפרשה המזוהה. בית-המשפט בברלין האריך מדי-פעם את תוקף האפטרופסות של קארין

קארין, ניסו ההורים הקשישים לשכנע את בתם להישאר בגרמניה עם בעלה ועם בנם, אמיר. „כאן יהיה לכם יותר נוח“, היה הנימוק שבפיהם.

מסיבות שונות סירב אליעזר להישאר בגרמניה. קארין הסכימה איתו בהתחלה, אבל במהלך הביקור חלתה אמה, זה, כנראה, מה שהשפיע עליה להישאר אצל הוריה.

ימים אחדים לפני שובם של קארין ו-אליעזר פרלמוטר לארץ, החלו מתגלגלים המאורעות בקצב מהיר. באחד הבקרים נעלמה קארין, ויחד איתה לקחה את אמיר, בנה. אליעזר, שהבין מה קורה, החל לנסות לאתר את מקום-מחבואם של אשתו ובנו. הורי האשה לא עזרו לו בכך.

פרלמוטר אל הורי בעלה אליעזר, המת-גוררים בקריית-ביאליק, ימים אחדים לפני טיסתם המתוכננת לארץ.

בבית-המשפט העליון ביקש השבוע הי-בעל, אליעזר פרלמוטר (37) עובד צי-ים בחיפה, צו אשר יחייב את אשתו, קארין, הנמצאת בברלין עם בנם המשותף אמיר בן ה-7, לבוא לארץ.

במקביל לכך, בבית-משפט גרמני, גה האם צו המכיר בילד כבאורח גרמני, וקובע כי הוא יישאר עם האם בגרמניה. **פרשת יונתן הרשעה**. על השתלשלות העניינים, שהביאו את האב המיואש לבית-המשפט העליון, סיפר פרקליטו, עורכי-הדין אוריה באר: בקיץ 1974 יצאו בני-הנוק פרלמוטר לטיול באירופה. בין השאר ביקרו אצל הוריה של האשה, קארין, יורדים המתגוררים בברלין. היחסים בין בנייהונג עד לטיול היו, גם כפי שמעידים חבריהם וגם לדיברי הבעל אליעזר, תקינים ונוחים. בזמן הביקור אצל הוריה של